A

PALÁSTHYAK

2017. május Megjelenik minden év májusában 17. szám

BECSÜLETTEL ÉS ÁLLHATATOSAN

„Becsülettel és állhatatosan” (candide et constanter) volt a jelszava Palásthy István ezredesnek az 1600-as években. Hűségesen kitartani a becsület, tisztesség mellett, mégpedig kitartóan. (Lapunk 3. számában, 2003-ban idéztük ezt a jelszót a Kazinczy Ferenc és a Palásthy család című cikkben.)

A család pedig immár 17 éve megjelenteti a családi összetartozás gondolatát kifejező A PALÁSTHYAK c. kiadványt, amelyben igyekszünk a népes nagycsalád minden jeles eseményét, születést, házasságot, elhalálozást közreadni, hogy mindannyiunk tudjon erről. Kitartóan, állhatatosan törekszünk a teljesség igényével megfelelni ennek a nagy, nemes feladatnak. Akkor tudunk igazán megfelelni a kitűzött célnak, ha mindenki részt vesz ebben a munkában. Az elmúlt tizenhét év bizonyította ennek hatékonyságát. Kérjük továbbra is minden családtag támogatását. Egyre nagyobb körben válik ismertté kiadványunk, egyre többen jelentkeznek más Palásthy ág tagjai is.

Különös figyelmet fordítunk névadó helységünk, Palást eseményei felé. Örömünkre szolgál, hogy ott szívesen fogadják a család tagjait, mert nem felejtik a kastélyépítő Palásthyt, mely kastély évek óta az iskolának ad helyet. De ugyancsak megbecsülést élvez a templomépítő Palásthy Pál esztergomi címzetes püspök. A költővel együtt tudjuk mondani: „Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát”. (Reményik Sándor *Templom és iskola* c. verse.)

A család történetének feltárásában mi csak folytatjuk az 1800-as évek második felében Palásthy Pál által megkezdett munkát, aki összegyűjtötte és 3 vaskos kötetben kiadta a családi okmányokat, amikor azok kezdték fontosságukat veszíteni az általános telekkönyvezés bevezetése miatt.

Majd folytatta a családkutatási munkát Palásthy Ferenc, minisztériumi tanácsos, akinek munkája kéziratban maradt, de ismert. Ő a két világháború közötti időben tevékenykedett e téren.

Végül meg kell emlékeznünk Palásthy Rezső újságíróról, aki a második világháború után Németországban végzett nagyon komoly kutatást, többek között az ő nevéhez fűződik az Országos Levéltárban őrzött irataanyag mikrofilmre történő felvitele. Ezáltal a kutatók számára széleskörűen hozzáférhetővé váltak a régi okmányok.

Végül szólnunk kell a minden évben, május utolsó vasárnapján Máriabesnyőn megtartott nagy családi találkozóról, melyre minden családtagot és azok hozzátartozóit is szíves szeretettel várjuk! Szeretnénk remélni, hogy az ifjúság is átveszi a család összetartásának, valamint a családtörténet kutatásának, továbbá a jelen események dokumentálásának nemes feladatát. Erre minden remény megvan! Legyen a jelszavunk most is: Candide et constanter!

Palásthy Lajos

IFJ. ÓCSAI BÉLA EMLÉKÉRE

Ifj. Ócsai Béla 1943. okóber 22-én Hatvanban született. Hatvanban élt édesanyjával, amíg az édesapja 5 évig orosz fogságban volt, majd apja itthon a katonai pályát folytatta, és akkor szüleivel Budapestre költöztek. 1952-ben Kiskunhalasra vezényelték apósomat, oda költözött a család.

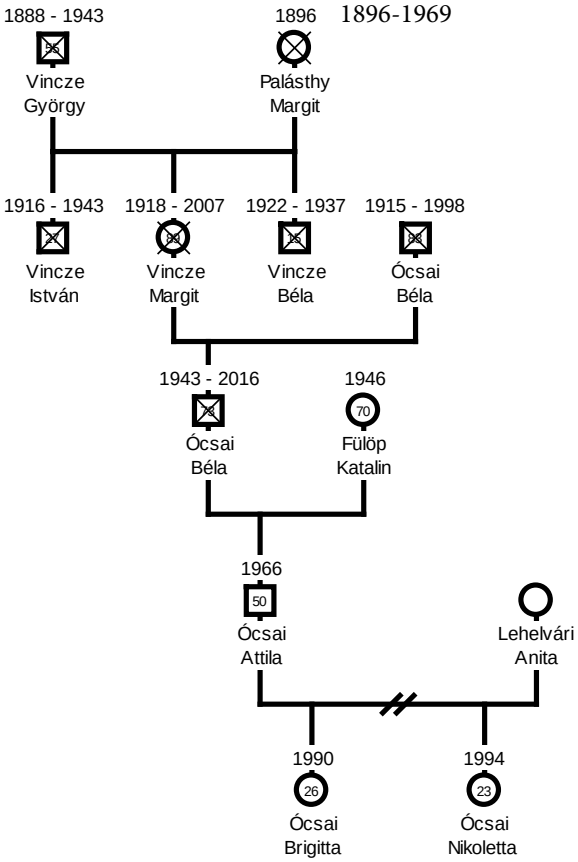

Általános iskolai tanulmányait itt folytatta, majd a kiskunfélegyházi Petőfi Gimnáziumban szerzett érettségit 1962-ben, és mi ebben az évben ismerkedtünk meg. Ő is katonai pályára készült, Budapesten a Tiszti Iskolán tanult, de 1963 decemberében egészségügyi okból leszerelték. Ezt követően civil foglalkozásai voltak a Közútnál, és a Postánál dolgozott évtizedekig. 1964-ben kötöttünk házasságot, majd 1966-ban megszületett fiunk, Attila. Mindketten dolgoztunk és szeretetben neveltük gyermekünket.

40 éves korában megállapították, hogy súlyos cukorbeteg, a kialakult szövődmények miatt egyre romlott az egészsége, de nagy örömet jelentett, amikor 1990-ben megszületett unokája Brigitta, majd 1994-ben Nikoletta. 1999-ben rokkantnyugdíjas lett, 2003-ban, amikor én is nyugdíjba mentem leköltöztünk Szegedre, hogy közelebb legyünk az itt élő unokáinkhoz.

Nagyon boldog volt az 50. házassági évfordulón, amit együtt ünnepeltünk Attilával és felnőtt unokáinkkal. Nagyon szerette őket, és minden sikerüknek nagyon tudott örülni.

Méltósággal és türelemmel viselte betegségét, de a szíve már nem bírta és 2016. október 28-án elment. November 9-én kísértük utolsó útjára a szegedi Belvárosi Temetőben. A szívünkben örökké él, és soha nem felejtjük el! Szerető felesége

Ócsai Béláné Katika

A fenti fényképen az 50 éves házassági évfordulón Attilával és az unokákkal.

Az előző oldali képen az unokákkal egy családi ünnepen.

A jobboldali fotón a szüleivel és a nagyszülőkkel, azok 50. házassági évfordulóján (1965-ben).

Alsó sor: Palásthy Margit és Vincze György.

Felső sor balról jobbra: ifj. Ócsai Béla (a férjem) és én (Ócsai Béláné Katika), férjem szülei: Vincze Margit és férje, id. Ócsai Béla.

A családról lapunk 8. számában, tehát 2008-ban már foglalkoztunk, a fenti cikk annak a folytatása.

„Míg éltél, szerettünk,
míg élünk, nem feledünk."

Szomorú szívvel tudatjuk,
hogy a szeretett Férj, Édesapa és Nagypapa

Ócsai Béla

2016. október 28-án türelemmel viselt,
hosszú betegség után örökre itt hagyott minket.

2016. november 9-én, 11 órakor a Belvárosi temető
ravatalozójában búcsúzunk tőle, hamvait egy-egy szál
virággal kísérjük végső nyughelyére. (Szeged, Fonógyári út)

PALÁSTHY TAMÁS ÉLETÚTJA

2016 év végén érkezett a hír: 85 éves korában elhunyt Palásthy Tamás, aki Belgiumban élt.

A CSALÀD TAGJAI, ROKONAI
ÉS JÓ ISMERÖSEI
TUDATJÀK, HOGY SZERETTEI KÖRÉBEN
ELHUNYT

PALÀSTHY TAMÀS
KÖZGAZDÀSZ

SZABAD EMBERKÉNT
ÉLT 85 ÉVET
ÉS MEGNYUGODVA SORSÀBAN
TÉRT VISSZA
TEREMTÖJÉHEZ
2016 SZEPTEMBER TIZENHARMADIKÀN

Született a Horthy-korszak közepén, Magyarországon, 1931-ben. Édesapja Palásthy Ferenc, Bácskából származik, a jogtudományok doktora, míg édesanyja Marek Andrea Ipolyságról, mint a Hont megyei volt alispán leánya. Nem véletlen, ugyanis a család ősi fészke Palást, nincs onnan messze. Ferenc, az apa, 1912 óta M. K. Belügyminisztérium tisztviselője, mellékesen fiatal kora óta a Palásthy család történetének elkötelezett kutatója egy életen át.

Visszatérve Tamás életútjára és szerencsés gyermekkorára, amelyet részben Felsőtúron töltött, ahol szülei birtokot béreltek. (*Erről az időről egy szép írásban számolt be lapunk 9. számának 4. oldalán.*) Tudvalévő, hogy ez a vidék az első Bécsi Döntés következtében visszakerült az anyaországhoz.

A háború végét már Ausztriában élte meg a család. 1945 nyarán visszajönnek Magyarországra: a honvágy megtette a hatását. A család sorsa ezzel eldőlt, ugyanis a háború mindent elvitt, még a lakást is bombatalálat érte.

A családfőt, Ferencet, mint magasrangú belügyminisztériumi tisztviselőt, a Népbíróság négyéves szabadságvesztésre ítélte. Majd később újra elítélték, ahonnan amnesztiával került haza. A család az anyára maradt, aki csodálatos erővel tartotta el és nevelte gyermekeit.

Tamás 1949-ben érettségizett a budai Egyetemi Katolikus Gimnáziumban.

A kommunista „fordulat éve” nem sok jót hozott az osztályidegen elemeknek. Tamás egy évre elszegődött Sztálinváros (ma Dunaújváros) építésére, ezután egyetlen lehetősége a továbbtanulásra csak az Orosz Intézet maradt. Ez annak köszönhető, hogy igazi orosz tanárok válogatták ki a hallgatókat képességeik szerint. A csoda csak két évig tartott, ezután mint a munkásosztály ellenségét, kitiltották az ország összes egyeteméről.

A következő lépés az volt, hogy Vácrátóton orosz nyelvtanár lett az általános iskolában, így elkerülve a kötelező munkaszolgálatot.

Majd az Iparterv nevű céghez került, mint műszaki rajzoló, ahol jó szakemberként felkarolták. 1955-ben megnősült, felesége Telkes Olga lett. Sajnos, gyermektelenek maradtak.

1956 őszén sikerült Tamásnak egy kirándulóhajóval Bécsbe kimennie. A forradalom alatt így hát távol volt, de visszatérve fiatal feleségéhez, a nyugati kapu be is záródott. Továbbra is az Ipartervnél dolgozott üzemgazdászi munkakörben, amelyet egy 1959-es bizonyítvány igazol.

A fordulat igazi éve 1962-ben jött el, ugyanis Tamásnak sikerült Belgiumba kijutni, ahol az egyetemen igazi tanulmányokat folytathatott.

Először egy alapdiplomát szerezvén, majd 1967-ben a leuveni egyetem közgazdaságtudományi karán mesterdiplomát szerzett. Tanulmányai közben az egyetem Közép-Európai Intézetében is tevékenykedett, ahol magyar vonatkozású kutatásokat is végeztek.

1968-tól kezdve az egyetem „területfejlesztési tanszékén" tanársegéd és a doktori iskola hallgatója. 1971–1972-ben a volt Belga Kongo (Zaire) fővárosában lévő Lovánium Egyerem vendégtanáraként működött.

Belgiumba visszatérve a „Walloniai Regionális Területfejlesztési Központ" kutatócsoport vezetője. Tamás az ötletgazdája az úgynevezett „Palásthy-tervnek", amely a nyolcvanas években élénk érdeklődést váltott ki. Az elgondolás lényege, hogy a mun-

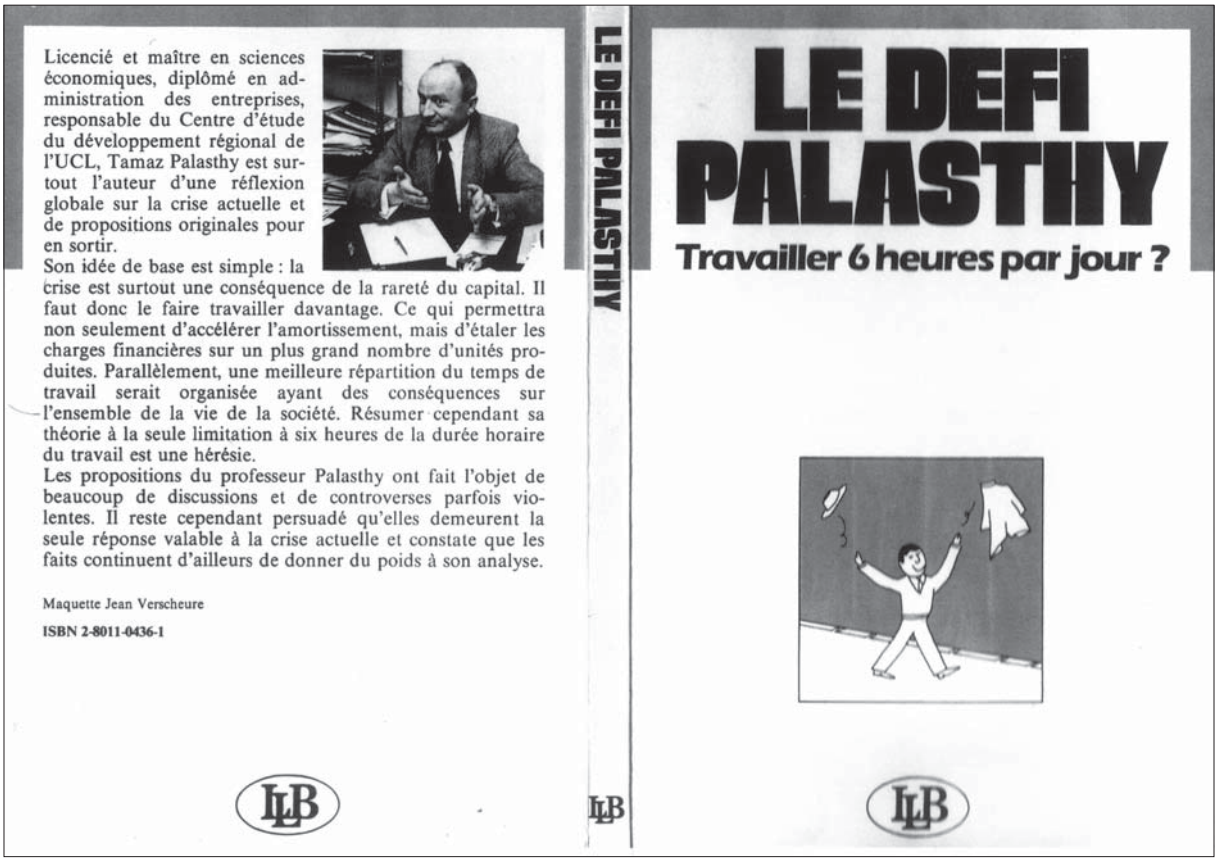

Licencié et maître en sciences économiques, diplômé en administration des entreprises, responsable du Centre d'étude du développement régional de l'UCL, Tamaz Palasthy est surtout l'auteur d'une réflexion globale sur la crise actuelle et de propositions originales pour en sortir.
Son idée de base est simple : la crise est surtout une conséquence de la rareté du capital. Il faut donc le faire travailler davantage. Ce qui permettra non seulement d'accélérer l'amortissement, mais d'étaler les charges financières sur un plus grand nombre d'unités produites. Parallèlement, une meilleure répartition du temps de travail serait organisée ayant des conséquences sur l'ensemble de la vie de la société. Résumer cependant sa théorie à la seule limitation à six heures de la durée horaire du travail est une hérésie.
Les propositions du professeur Palasthy ont fait l'objet de beaucoup de discussions et de controverses parfois violentes. Il reste cependant persuadé qu'elles demeurent la seule réponse valable à la crise actuelle et constate que les faits continuent d'ailleurs de donner du poids à son analyse.

Maquette Jean Verscheure

ISBN 2-8011-0436-1

LE DEFI PALASTHY

LE DEFI PALASTHY

Travailler 6 heures par jour ?

kaidő jelentős csökkentésével és a termelési eszközök jobb kihasználásával nemcsak a termelékenység emelkedik, hanem az élet minősége is javul. Egyúttal a foglalkoztatottság is emelkedik. A jelzett terv az Európai Unió megrendelésére készült.

A belga király személyesen fogadta Tamást magánkihallgatáson, kifejezve élénk érdeklődését a terv iránt. Majd az anyag 1983-ban könyv formájában is megjelent. A könyv francia címe: „LE DEFI PALASTHY”.

Palásthy Tamás: *Le defi Palasthy: Travailler 6 heures par jour*. Paris, Duculot, 1983. (La Libre Belgique). ISBN 2-8011-0436-1, 13×19 cm, 160 oldal.

Tamás 1991-ben nyugdíjba vonult, de azóta is több cikket írt, valamint a szakterületén szoros kapcsolatot tartott kollégáival.

Felesége 2014-ben hunyt el.

Élete végéig aggódva figyelte és követte az eseményeket, mert egészségesen pesszmista volt világéletében.

Palásthy András, Svájc

Palásthy Tamás családfájának részlete

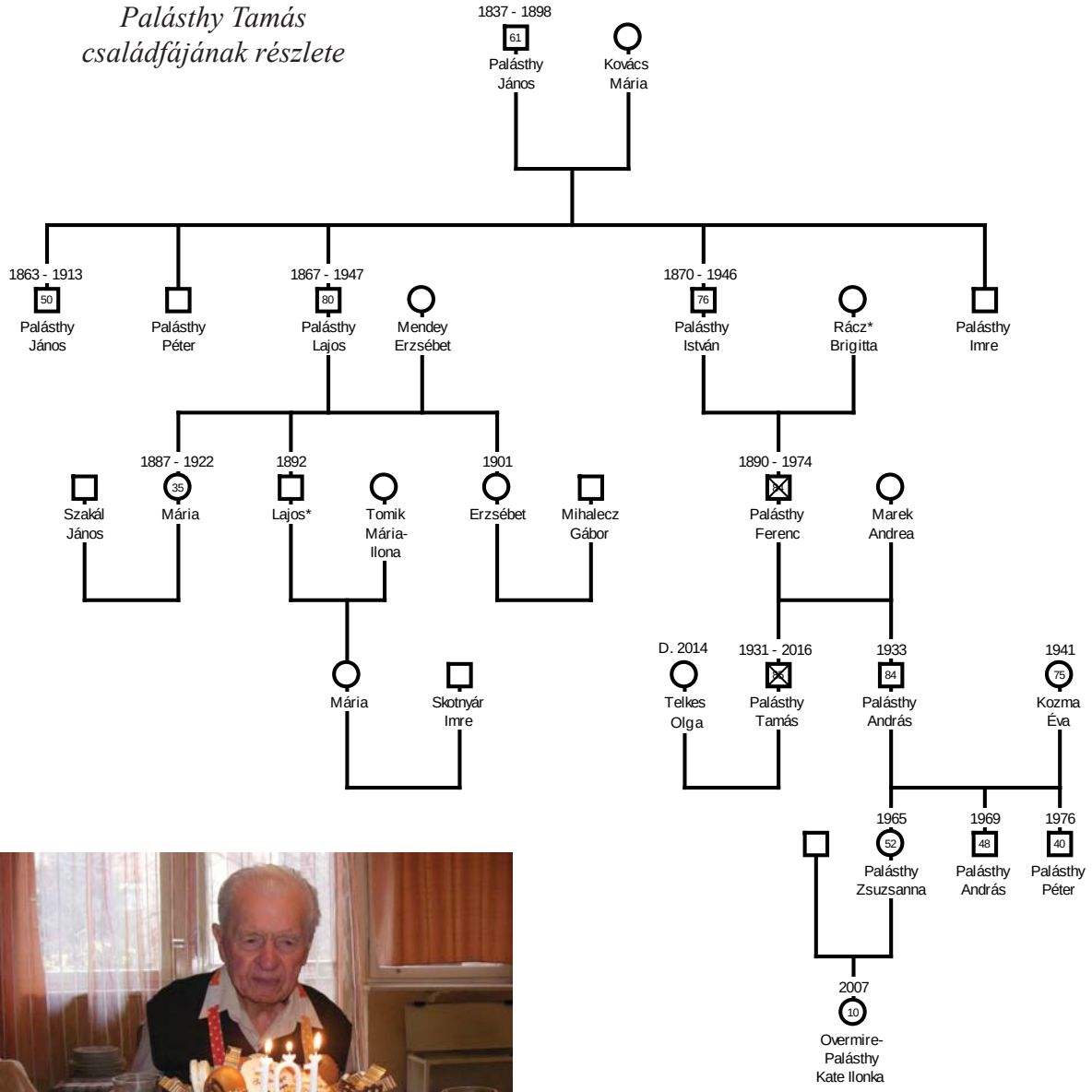

Kürti Kratofil Béla 101. születésnapján. Részletek a 11. oldalon a Hírekben.

PALÁSTHY JULIANNA BABÁI

PJ avagy PJulcsy egy márkanév, mely gyönyörű mosolyú babákat és barátságos állatfigurákat rejt, akik azonnal rabul ejtik az ember szívét. Ez nem is csoda, ha maga az alkotó így vall művészetéről:

„A színek, a minták, az anyagok találkozása… Ahogyan mindez összeáll és testet ölt… Nagyon szeretem ezt a fajta alkotást, hiszen a lélek, amit a babákba öltögetek, engem is feltölt és mosolyra fakaszt. Hiszem, hogy amit a babák által adhatok, az több, mint egyszerű rongybaba.”

Így jártam én is, amikor először találkoztam Palásthy Julianna alkotásaival 2017 márciusában egy kézműves vásárban. Julcsit már régóta ismerem, ismeritek ti is a Palásthy-találkozókról, de a találkozókon soha nem derült ki számomra, milyen csodák születnek a kezei között. Úgy gondolom, Julcsi babái és állatfigurái megérdemlik, hogy ebben az írásban bemutassuk őket, aztán pedig ismerkedjetek meg velük élőben is!

A kézműveskedés mióta van jelen az életedben? Mikortól számítod azt, hogy alkotó vagy? Hogyan kezdődött?

Az alkotás minden emberben ott van legbelül, csak idővel elkopik a vágy, hogy létrehozzunk valamit. Azaz mégsem, hisz mindenki alkot, aki dolgozik: az édesanya ebédet főz, a gyermek legót épít, a nagyapó meg bort készít a leszüretelt szőlőből. Csupán a kézműveskedés marad el egy idő után. Én is kézműveskedtem, mióta csak az eszemet tudom, csupán a gyerekkor elmúltával nem veszett ki belőlem ez az érzés: létrehozni, alkotni valamit.

Gondolom, eleinte inkább csak kedvtelésből alkottál. Megváltozott az alkotási folyamat azzal, hogy ma már eladásra készülnek az alkotásaid?

Ahogy idézted a blogomról is, hiszem, hogy a babák azáltal tudnak adni valamit, ha valóban szívvel és lélekből készülnek. Szívvel és lélekből pedig csak úgy készülhet valami, ha odafigyelek minden egyes öltésre, ami azt is jelenti, hogy az alkotási folyamat lassú és körültekintő. Ez nem változott a sok év alatt, csak annyiban, hogy időben gyorsabb és hatékonyabb lett.

A bevezetőben említettük, hogy most főleg babákat és állatfigurákat készítesz. Mindig is így volt ez?

Sok mindent kipróbáltam, mire odáig jutottam, hogy babákat varrok. Sőt! Nagyon

sok babát varrtam, mire eljutottam a mostani figurákhoz. Felsorolni sem tudnám, mi mindent kipróbáltam, de talán nem is érdemes, a lényeg, hogy mind hozzájárult ahhoz, amit mostanra elértem.

A blogodat olvasva, meg elnézve a babáidat, mindegyik egy külön személyiség, de a mosolyuk közös: mintha mindegyi-

kük arcán a te vidámságod köszönne vissza... Mi inspirál a figuráid létrejöttében? Hogyan áll össze egy baba, egy állatfigura végső formája?

Sosem tudom előre, milyen lesz egy-egy figura, tervet, skiccet például sosem készítek. Vannak főbb csapásvonalak, de sokszor még ezek is változnak, mire a munka végére érek. A vidámság pedig lételem, nem csak számomra, de a családom számára is.

Megrendelésre is alkotsz? Mennyire nehéz más kérésével azonosulni, azt megvalósítani?

Nagyon nehéz. Eleinte vállaltam megrendeléseket, de mostanában már nem vagy csak nagyon indokolt esetben, hisz nincs kőből az én szívem sem. Van például egy fiú, aki már kétszer is rendelt tőlem babát a barátnője születésnapjára. Most épp az ő menyasszonyi és vőlegény babáit készítem a júliusi esküvőjükre. Az ilyen történetek olyan sokat adnak nekem, hogy könnyűvé teszik a nehéz munkát is.

A gyermekeid megszületése hogyan befolyásolta az alkotást? Megváltoztak a varrt babáid az igaziak hatására?

Igen, biztonságosabbak lettek. A két lányom a legfőbb tesztelőm és legfőbb kritikusom is.

Van kedvenc munkád?

Van, mindig a legutóbb elkészült figura a kedvencem. Képes vagyok mindegyikbe beleszeretni.

Az egyik babád kapcsán ezt írod a blogodon: „S ehhez a vagánysághoz és a hozzám képest szokatlan színekhez mégiscsak sikerült egy kis romantikát odabigygyesztenem. Mert a romantika az fontos, az kell. Egyetértünk?" Mi minden kell szerinted egy jól sikerült munkához? Mit tartasz igazán fontosnak a munkád, a figuráid kapcsán?

Nem tudom, mi kell egy jól sikerült munkához. Csak arról tudok beszélni, amit akkor érzek, amikor egy-egy baba elkészül; a jóleső büszkeséggel vegyes hitetlenkedés ez: ezt tényleg én csináltam?! Hogyan voltam erre képes?! Azt hiszem manapság divat ezt az érzést alázatnak hívni, én mégis hálának nevezném. Mert a hála, ami ilyenkor elönti a szívemet, mindig az Úré.

Egyszer sikerült ezt kivételesen jól megfogalmaznom, valahogy így:

„Az az érzés, ami már akkor ott motoszkál bennem, amikor még csak készülőben

van egy baba és ez az az érzés, ahogy felöltöztetem, rákerülnek az apró részletek, csak kúszik felfelé, egyre jobban bizserget és végül, amikor hátradőlve, egy utolsót simítok rajta, kibuggyan a szememen. Ilyenkor nincsenek szavaim, csak a végtelen hála."

Mire vagy a legbüszkébb a figuráid kapcsán?

Sosem gondolkodtam még el ezen, de ha mégis válaszolnom kell, akkor azt mondanám: arra vagyok a legbüszkébb, hogy a babáim senkit nem hagynak hidegen.

Hol lehet megtalálni a munkáidat?

Leginkább az interneten láthatóak a figuráim, de személyesen is szívesen látok bárkit a barátnőmmel közös műhelyünkben.

További információ: www.pjulcsy.hu

Telefon: 70/410-9205

Köszönjük, hogy bepillantást nyerhettünk a PJ műhely titkaiba, és kívánunk Neked további sok-sok örömteli, alkotó pillanatot! *Palásthy Kinga*

Palásthy Julianna Palásthy Árpád Péter nevű fiának, ifjabbik Péternek a felesége.

KALANDOZÁSOK NÉMETORSZÁGBAN

3 év folyamatos műegyetemi tanulás után betelt a pohár. Egész életemben jó tanuló voltam, az egyetemen is minden tárgyam meglett, és eljött az a pillanat, amikor felálltam, és azt mondtam: eddig, és ne tovább! A töméntelen mennyiségű elméleti információ, a tömegoktatás személytelensége, és egyáltalán a továbbtanulás értelmének kérdései elbizonytalanítottak. Éreztem, hogy szünetre van szükségem, de az alapképzést már tudtam, hogy befejezem, hiszen az nem lehet, hogy az utolsó egy félévet nem teljesítem. Teljesítem, de előtte még halasztok.

Így jutottam el az ötletig, hogy a nyári (hathetes) szakmai gyakorlat helyett egy külföldi (többhónapos) szakmai gyakorlatot keresek. Mivel német nyelvtudásom már megkopott, szerettem volna felfrissíteni, így Németországra esett a választás. Egy idegen országban véletlenül egy céget találni igen nehéz. Rengeteg levelet megírtam már a tavasz-nyár folyamán, de vagy válaszra se méltattak, vagy udvariasan visszautasítottak. Fogyott a lelkesedés. Minden ismerősömet riasztottam: „Hahó, szakmai gyakorlatot keresek Németországban!" – megértően hümmögtek, és ők is *utánakérdeztek*, de megnyugtató megoldást senki nem talált. Így jött el a szeptember. Szeptemberre volt egy programom: a Schönstatt-mozgalom szervezésében vettem részt egy 3 hetes misszión. Ez jó dobbantókőnek tűnt ahhoz, hogy legalább kint legyek. Csudás három hét volt, közben is több tíz levelet írtam cégeknek – eredménytelenül. Az első megoldást az ismeretség hozta. Ugyanis mindenkit megkérdeztem, hogy tud-e gyakorlati helyet? Sok nap telt el, mire az egyiküknek összeállt a kép, hogy hiszen az ő apukájának pont egy ilyen cége van. Jöttek mentek a levelek, és kis mérlegelés után így kerültem egy apró bajor faluba. Míg még gondolkodtam, Németországban tanuló magyar barátaimnál laktam pár napig. Ekkor történt az, hogy egy délután felkerekedtem, és elmentem ahhoz a céghez, amelyiknek már többször írtam, mert annyira tetszett a feladatkörük, de választ nem kaptam. Odamentem személyesen, és megmondtam, hogy „István vagyok, aki itt akar dolgozni!" Azt mondták, írjak a másik címükre. Írtam. De közben igent mondtam a bajor falura, gondolván: az már biztosan biztos. Gyönyörű vidék volt, érdekes munkával. Az öt hónap, amit ott töltöttem, csudaszép emlék, sok tanulsággal.

Amit az egészből megtanultam, az az volt, hogy bizony munkát az ismerősökön keresztül talál legkönnyebben az ember. De ha még ez sem megy, a kitartó céltudatos jelentkezés, a motiváció kifejezése is sikert hozhat. Fontos az állhatatosság és a kitartás céljaink elérésében. Persze a kalandot és a bizonytalanságot is vállalni kell, anélkül nem megy, de megéri! Nagy tanulság ez a pár hónap külföldön, akinek belefér idejébe, annak mindenképpen ajánlom!

Palásthy István László

KŐBE VAN VÉSVE!

Úgy emlékszem kisiskolás koromban hallottam először a fentieket. A hittant tanító néni mondta el a bibliai történetet, hogy a harmadik hónapban Izrael Egyiptomból való kijövetele után, azon a napon eljutottak a Sinai-pusztába, ahol a nép felütötte a sátrait, Mózes pedig felment a hegyre, Istenhez. Az Úr kihirdette az igéit és két kőtáblára írva átadta azt, ami ma tízparancsolatnak hívunk. Ezek a parancsok – mondta – kőbe vannak vésve és amíg a világ létezik, érvényben lesznek.

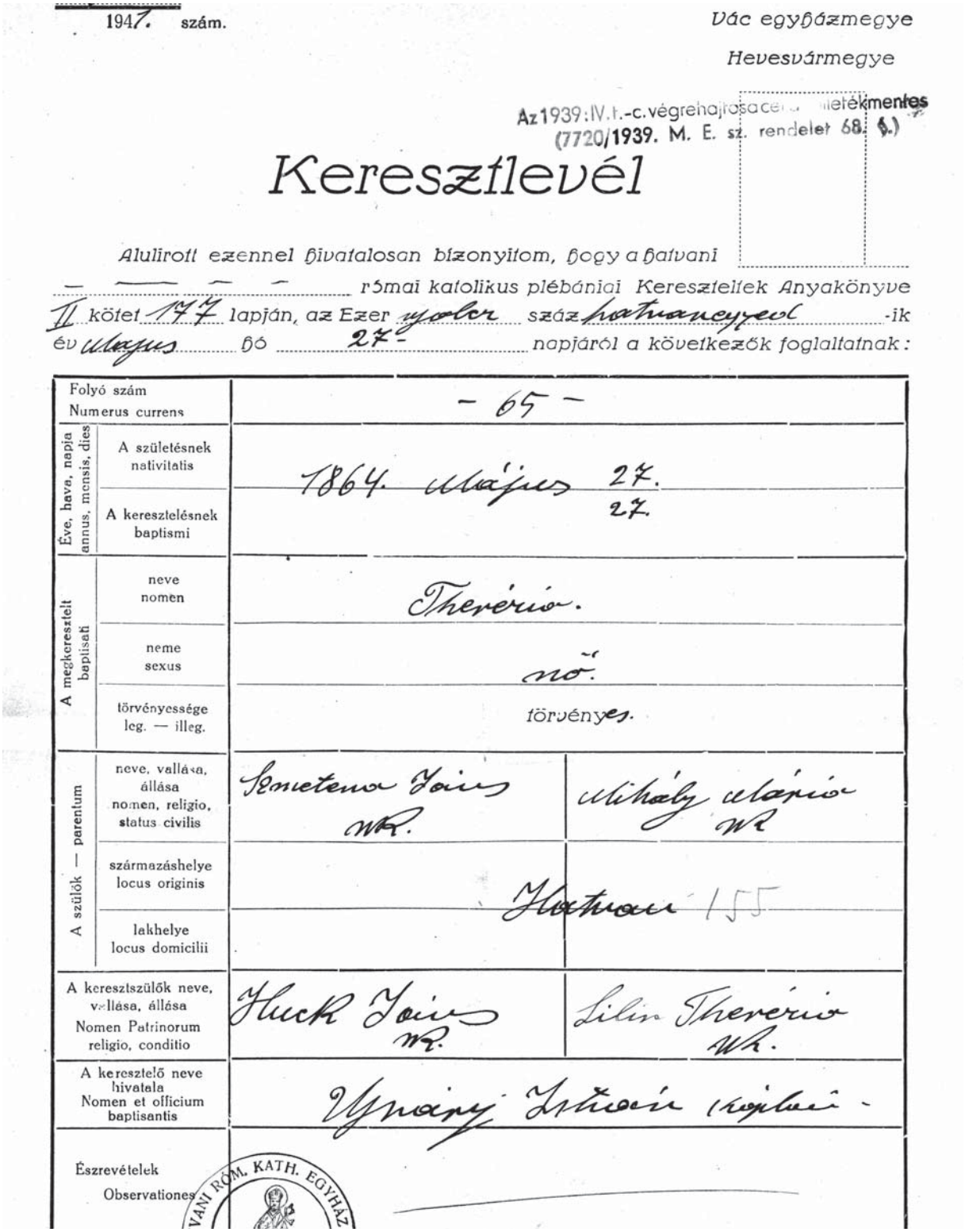

1947. szám.

Vác egyházmegye

Hevesvármegye

Az 1939:IV.t.-c. végrehajtásaként illetékmentes (7720/1939. M. E. sz. rendelet 68. §.)

Keresztlevél

Alulirott ezennel hivatalosan bizonyitom, hogy a hatvani — — —

Az értelmező szótár is a megváltozhatatlan tényeket tartja kőbe vésettnek.

Ha valaki figyelmesen olvasta a 2016. évi újságunk „Emlékszilánkok” című cikkét, rátalálhatott egy tévedésre. A cikk szerint apai nagyanyám Szmetena Teréz 1864-ben született, a síremlékén – jól látható a fotón is – pedig 1867 van feltüntetve. P. Lajosnak köszönhetően időközben a családi iratokban előkerült a perdöntő keresztlevél, s a helyes dátum 1864, tehát a kőbe vésett nem igaz.

Ez csak azoknak lehet fontos, akik családfakutatással foglalkoznak de tiszteljük meg nagyanyánk emlékét a valóság ismeretével.

Palásthy Péter

*

2016. augusztus 20-án ünnepelte Németh Mária és Palásthy Péter (Árpád fia) házasságkötésük 50. évfordulóját. Ebből az alkalomból felkeresték a jelenleg Székesfehérváron plébános 86 esztendős Horváth Imre kanonok, c. apát urat, aki a fél évszázaddal ezelőtti esküvőjüket a városmajori templomban celebrálta és Isten áldásával erősítette meg őket!

HÍREK

Örömmel adjuk hírül, hogy 2017. február 1-jén 6:55-kor megszületett Kunszenti-Kovács Ágoston (Palásthy Lajos 6. dédunokája) Palásthy Kinga és Kunszenti-Kovács Dávid fia. 3980 g és 57 cm volt akkor.

Palásthy Kinga Palásthy Lajos unokája, Palásthy Imre nyolc gyereke közül a legidősebb.

2017. február 10-én 15 óra 38 perckor 3275 grammal, 52 centiméterrel a világra érkezett a család legszebb virágszála, Liliom, Palásthy András és Luca harmadik gyermeke. Az első gyermekükről a 14. számunkban adtunk hírt, a másodikról a 15. számban.

Az édesapa, Palásthy András Palásthy Lajos unokája, és a kis Liliom a 7. dédunoka.

*

Kürti Kratofil Béla, akiről előző számunkban is megemlékeztünk 100. születésnapja alkalmából, 2016. novemberében megérte 101. születésnapját is. Gratulálunk!

IMPRESSZUM

A kiadvány szövegét összeállította Palásthy Lajos 1538 Budapest, Pf. 519. kisgrafika@freemail.hu

Várjuk továbbra is a családi eseményekről érdekességekről a híradásokat, valamint az érdeklődésre számot tartó cikkeket! Lapzárta: minden év április 30.

A lap megjelenik minden év május végén, a máriabesnyői nagy Palásthy találkozóra. Az újság az interneten is elérhető: www.PalasthyBt.hu/palasthyak Ugyanitt Palásthyakról stb. további információk!

Tördelés:
Palásthy Bt.,
Palásthy Imre,
www.PalasthyBt.hu

www.PalasthyBt.hu/palasthyak

Csoportképek a 2007-es Palásthy találkozóról Máriabesnyőn